

ЮЛЬКА

Я завжди була великою. Уже й не пригадую, коли вперше почула, що схожа на китиху, здається, я тоді навіть трішки порюмсала.

Зате моя бабуся знай повторює, що здорова дитина — це товста дитина, а її улюблена онучечка, тобто я, не може бути худюю мов скіпка. Тому вона щодня ставить переді мною повні по береги тарілки. Сама не знаю, що краще: смачнючі супчики чи котлетки, рулетики в густому соусі чи варенички, а може, солодкі млинчики чи лимонний тортик? Безсумнівно лише те, що бабуся готує найкраще на світі, і ніхто, навіть моя мама не може її переконати, що коли я стільки їстиму, то невдовзі стану більшою за бабуню, маму, та й тата теж.

— Дайте спокій! Юлечка просто височенька й чудово виглядає. До того ж, вона ще росте, отже, має багато їсти, — каже бабуся й турботливо дивиться на мене, чи я, бува, не піросла.

А подивитися таки є на що. Бо в мене рум'яні свіжі щічки й великий м'якенький животик. А ще в мене страшенно міцні зуби, якими я можу вмить відчикрижити від одягу якого-небудь гарного гудзика. Таких гарнезних гудзиків я вже назбирала повну шухляду. А ще я не знаю нікого з дівчаток, хто міг би носити взуття своєї мами — а я можу. Я найкраще перетягаю ливу й усіх у класі перемагаю в армрестлінгу. Крім того я вмю грати на флейті й можу за раз з'їсти шість пончиків.

Проте я однаково завжди заздрила Марті, яка мешкає поруч. Бо Марта вдвічі менша за мене й уміє робити різні шпагати й перекиди. Ніхто не називає її китихою, і вона має кофтинку мого улюбленого помаранчевого кольору. Ця кофтинка так мені сподобалася, що бабуся купила мені таку саму, але моя не застібається на животі.

І ще в Марті є молодший брат, і хоча це хлопчисько, але бодай так. А в мене зовсім нікого немає. Мама категорично не погоджується ані на песика, ані на котику, ані навіть на морську свинку. На щастя, я завжди можу пригорнути свого гарненького м'якого ведмедика. Насправді це не звичайний собі ведмедик. Мені подобається думати, що він усе бачить, чує й розуміє. Тож коли мені сумно, я розповідаю йому про цього противного Вітека, який постійно обзиває мене китихою, про всі ці

перешіптування й хихотіння, які я чую за спиною, про
затісний светрик і те, що я не можу перекидатися через
голову. А ведмедик нашорошує волохате вушко, киває
брунатною голівкою й утішає мене, як уміє.

— Що я міг би зробити для тебе, Юлечко? — тихенько питає він. — Може, хочеш побачити гномика? Хочеш, погукаю якогось? Чи подарувати тобі летючий килим? А може, золоту рибку? Вибирай! А може, краще знайти в садку який-небудь скарб? Будь ласка! Чи, може, тебе більше втішить пакуночок желейок у шоколаді? Коробка «Пташиного молока»? Сукня королівни? Досить лише попрохати. А що скажеш, якщо в цього противного Вітека випадуть усі зуби? Чи виростуть віслучі вуха? Кошлатий хвіст? Або роги?

Із цього всього я завжди обираю щось гидке для Вітека. І коли уявляю собі його беззубого, з великими вухами, рогами й хвостом — мені хочеться сміятися й відразу стає легше.

